

РОДОВО

Брой 0

Година I
24.X - 30.X.2005 г.

ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 50 ст.

Вие държите в ръцете си първия брой на вестник "Родово именование". Ние, неговият редакционен колектив, днес се обръщаме към всички вас с надежда и обич. Прочели книгите на Вл. Мегре от серията "Звънтящите кедри на Русия", приели да измените своя живот, сега и чрез този вестник искаме дагадем възможност на стремящите се към това да не се чувстват самотни. Да им помогнем да вървят уверено по своя път. Ние, съмишлениците и интересуващите се от новия живот, станахме толкова много, че е време за постоянни контакти и обмяна на информация. За много хора това ще бъде единственият достъпен източник. Ние искаме вестникът, след като се роди, да живее на земята дотогава, докато тя се превърне в едно единно "Пространство на любовта" - дотогава, докато на сърцата е нужно да чуват гласа на тези, които могат да разберат НОВОТО ВРЕМЕ и да го осъществят в своя живот.

Ние искаме да бъдем източник на знания и за всички, които не познават идеите на Анастасия, но дълбоко в душите си чувстват необходимост от алтернатива на съвременния упадък на човешката раса.

Чакаме вашите пожелания, мнения и въпроси за всичко, което искате да научите от тези страници. Нашата основна задача е разпространение на информацията за принципите на новия живот, за хората, вървящи по този път, решили да построят своите РОДОВИ ИМЕННИЯ и РОДОВИ СЕЛИЩА.

Ние не си поставяме целта да доказваме хубаво или лошо е за човек да се стреми да осъществява идеите на Анастасия. Искаме просто да разкажем за хората, които днес променят себе си, опитват се да станат нови хора. Няма да спорим с опонентите ни, няма да отговаряме на оскърбителни послания. Ние знаем, че живеем във времето на раждането на НОВИЯ СВЯТ, и искаме колкото е възможно повече хора да разберат за това и сами да решат да направят живота си щастлив.

Ако проявите интерес към сътрудничество с нашия общ вестник, то молим ви пишете ни или ни се обаждате. Особено важно на този етап е популяризирането и разпространението на вестника. Ще сме благодарни, ако ни помагате.

С уважение и признателност за вниманието Редакцията на "Родово именование"

МОЯТА МЕЧТА

Стоях и гледах дърветата наоколо. Колко неща бях преживял тук. Изминаха много, изпълнени с радост години. През двадесет и петата година от живота ми това място ме прие за свой владетел. Да го облагородявам и пазя по най-добрия начин. Усилията, които положих тогава, за да осъществя мечтата си, не бяха малко. Заедно с моите съседни работихме усърдно, за да създадем първото родово селище.

Преодоляхме много перипетии. Спомням си деня, в който успяхме най-накрая да се съберем на отдадената ни за строеж на родово селище земя. Това беше най-вълнуващият ден в живота ни и решихме той да бъде отреден за празник. И до днес всяка година на тази дата ние празнуваме. Празнуваме и си припомняме повратната точка в нашия живот. Дали е било за добро? Никой от нас не се съмняваше още тогава, че това е така. Знаехме, че с поставянето на началото на природния ни живот всички съвсем скоро щяхме да почувстваме благотворната сила на майката земя. Целта да възстановим живота си и да заживеем така, както е определено за нас - човеците, беше осъществена. Не се страхувахме да стъпим боси на родната земя и да напълним гърдите си със свеж въздух. И макар да нямаше кой да ни каже какво предстои, ние тръгнахме в очакване на неизвестното. Само мечтите ни стояха пред нас в очакване да се вопълвят в живота. Мечти за радост, любов и творчество.

По-късно, когато животът ни беше придобил онази форма, която моделирахме със замечтан поглед ден и нощ, копнежът по светлото бъдеще се замени с дълбока благодарност, че то вече е реалност. Благодарност към Майката природа, към Твореца, към любимите ни хора. Насладата от живота наситише пространството с искрена любов, бликаща от душите. А благодарение на нея именния избяваха в чудна растителност и с всяка изминала година придобиваха все по-райски вид.

(На стр. 4)

Началото

ДВИЖЕНИЕТО АНАСТАСИЯ

В България съществува организирано общество, изградено от хората, прочели книгите на Владимир

езотериката.

През 2003 г. Мариана Дончева от Варна превежда книгите на Мегре и за-

целта е там да се комасират по-големи масиви земя и да започне изграждането на първите селища.

Мегре "Звънтящите кедри на Русия". Те, искрено вдъхновени от тях, са решени да ги превърнат в дела.

Основите на това общество поставят няколко дъновисти, които печатат книгите на ръка и ги разпространяват. Сред тях основни заслуги за разпространението и на идеите има издателство "Авлиго" в София. То става първият център за контакт между читателите на книгите.

Гера Глубоковских и Елена Петрова също имат своя принос за популяризиране на идеите на Анастасия. Те създават първия офис в София на ул. Цар Борис I №129, където съмишлениците вече могат да контактуват помежду си. Той става център за обмяна на духовни и материални ценности, свързани с

едно с няколко съмишленици, от които основна заслуга има Атанас Маринков, създават сайта <http://anastasia.izvorite.com/>, където те могат да се четат безплатно. По-късно създават и форум на адрес: <http://groups.yahoo.co/group/anastaslabg/>, в който поставят началото на организирано движение в България. Там те изграждат обора на бъдещото движение и образа на родовите именния.

Съмишлениците правят 5 национални срещи, на които си поставят конкретни цели и задачи. Създават две сдружения и още три сайта: <http://rodovo-imenie.viavita.net/>, <http://viavita.netjovdom/>, <http://stoteduba.org>. Започват да закупват земя в Югоизточна България благодарение на помощта на сем. Панчеви.

Сега сдружението "Жив дом" има амбицията да стане гръбнака на цялото движение. То се стреми да обедини всички хора в България, които имат някакво отношение към идеите, и да насочи тяхната позитивна мисъл и енергия в една посока - претворяване на тези идеи в живота.

Част от хората в сдружението замислят създаването на партия - Българска родна партия, която чрез политически средства да спомогне за разрешаването на проблемите, възникващи пред движението.

Проведе се и Първата международна конференция в София на 1-2 октомври 2005 г. благодарение на Гера и Елена. На нея присътигнаха много гости от Русия, Финландия, Украйна и Израел.

Към земята с наука

НОВОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

Владимир ФОКИН

От 7-годишния опит по нетрадиционно градинарство **Посвещава се на хората с нестандартно мислене**

ЕДИН ЗА ВСИЧКИ

Добрият стопанин има много градинарски инструменти: бел, лопата, гребла, мотики, коса, вила... Тях може да ги замени един инструмент. Официално в бюлетина на Руската федерация за изобретения и открития той се нарича "ръчен почвообработващ инструмент на Фокин".

На стр. 5

Всеки ден приближава световната човешка общност към онази критична точка, отвъд

НАЧАЛОТО НА ЗЛАТНИЯ ВЕК

Ефим КУШНЕР

на месианското време ще стане достойни на всички живеещи сега.

Провеждайки своя пореден семинар по книгите на В. Мегре "Звънтящите кедри на Русия", аз помолих слушателите да отговорят на въпроса как възприемат необичайното. Някои от присъстващите подлагаха на съмнение факта за настъпването на новото

време, на новата цивилизация, на цивилизацията на възродения рай.

Не съзнавателно с и спомнителите на Анастасия, насочени към всички съмняващи се, които могат да се озоват в пропастта на необикновеното възнасяне през историческия отрязък на тъмните сили. За голямо съжаление в тази пропасть могат да се окажат мнозина мои близки роднини, познати, приятели. Каква всъщност е тази пропасть?

На стр. 2

Четиво с продължение

Анастасия

Книгите, откъси от които предлагаме на вниманието ви, са написани от Владимир Мегре. Както разбирате от името му, те идват от Русия. Главната тема, главното действащо лице, главният сюжет и идеите, които се внушават чрез тези книги, се дължат на една млада жена на име Анастасия, отрасла и живееща понастоящем в Сибирската тайга по повелите на природата.

На стр. 2

Красимира СТОЯНОВА

От стр. 1

Този начин на живот е превърнал съвременния човек в заложник на окултната цивилизация с всички нейни масови трагедии, войни, екологични катастрофи, множество рискови фактори, превърнали живота ни в пълен ад. Въпийщата несправедливост на този ад се състои в това, че безсмъртието на божествения живот, на всеки човек е подменено с бързо стареене и трагично преминаване в небитието. Мистичната старичка смърт е завладяла общественото съзнание и държи в постоянен страх не едно поколение безсмъртни божи деца. Състоянието на временно пребиваващ на прекрасната планета Земя, тази люлка на човешкия род, е една от основните причини за всеобщата трагедия. Деформацията на общественото съзнание през последното хилядолетие е довела всички без изключение до безизходно робство. Създадената от жреците система на световния ред е разрушила почти до основи божествената конструкция на човешка хармония, природата, животинския

НАЧАЛОТО НА ЗЛАТНИЯ ВЕК

свят и космоса. И именно тази разрушена до основи система се възстановява, противно на всякаква логика. Възстановява се въпреки все още силната съпротива на остатъчния механизъм на жреческото управление.

Отраден е фактът, че с всеки изминал ден многохилядната армия от събудили се веди се попълва от редовете на тези, които излизат от летаргията на масовата насилствена хипноза. Събуди се и разбуди, а по-точно, спаси ближния си - такава е изискването на днешния ден.

За да не рухне старата, агонизираща система на бюрократичното управление, а да се демонтира бавно, дошло е времето за създаване на движение, на партия на международния интернационал, свързано с идеологията на построяването на родови именения. Знаков сигнал за това дава дядото на Анастасия, мъдрият старец - реален персонажи герой от книгите на В. Мегре.

"Аз направих няколко крачки, обаче дядото на Анастасия ме спря:

- Владимир, време е вие, анастасиевци, и своя партия да направите.

- Партия? Каква?

- Нали казвам така и да я наречете - "Родна партия".

(В. Мегре)

Като залог за успеха на подобна партия ще послужи енергията на чистите помисли на самия Творец на светлите сили, на Анастасия, на Мегре и на многобройните привърженици на иде-

ята. В този преходен период, когато парите все още играят съществена роля, участие във финансирането на подобна партия ще вземат мнозина предприемачи с чисти помисли. Няма никакво съмнение, че своя принос ще дадат вечерашните съмняващите се олигарси, чието мнение цитира академик В. Медиков: "Аз прекрасно разбирам, сега сте пет милиона, към следващите президентски избори ще бъдете петдесет-седемдесет милиона. Когато посочите с пръст,

той ще бъде и новият президент".

Дълбоко съм убеден, че вече съществува голяма армия пропагандисти, способна да отиде при народа и да носи идеите на всеобщо освобождение.

Петгодишният опит с пропагандирането на книгите на Владимир Мегре и Анастасия стои в основата на въпросите и отговорите, които, надявам се, ще бъдат в помощ на всички неравнодушни в това съдбоносно време. Ще бъда безкрайно доволен, ако това пособие за пропагандисти попълни редиците на събудилите се веди.

И така, да си представим, че сме участници на необичайна пресконференция, посветена на глобалните проблеми, свързани с информационната революция на книгите на В. Мегре.

Въпрос: Ако всички прозрат, ще стигнат ли на земята хектарите, за да се задоволи всеобщото търсене?

Отговор: Разбира се! В противен случай се гу-

би смисълът на целия сценарий на Твореца, решил да пренесе човечеството през историческия отрязък (историческата ера) на тъмните сили. За пръв път от деня на Сътворението поредният цикъл от милион години през изминалата 2000 г. не е завършил с катастрофа от вселенски мащаб.

Излизането на Анастасия и В. Мегре сред широките маси с разобличителна информация е предшествано от голяма невидима подготвителна работа на Висшия разум. Следва само да предположим, че е бил направен дълбок анализ на създадената се ситуация от всички божествени ипостаси, за да се одобри осъществяването на специалната мисия от Анастасия. За тази мисия светлите сили са я подготвяли от самото й раждане. Задействан е специален механизъм за постепенно включване на общественото съзнание. Именно този механизъм предпазва от масово бягство до големите градове към новия начин на живот, свързан с построяването на родови именения.

Следва

Четиво с продължение

От стр. 1

Авторът се запознава с нея случайно и е запленил от нейното благородство, физическа красота, ум и духовен чар дотолкова, че изоставя сериозна предприемаческа дейност, свързана с големи доходи и изграден висок статус, и навлиза в чужди води с несигурната писателска дейност, представляваща забележителната Анастасия. И постига небивал успех в продажбите на тези книги. Те буквално се изкупуват като топъл хляб. А общественият интерес е нечувано висок за подобен род книги. И всичко това заради сибирската отшелница.

За Анастасия може да се каже само едно - човек, идващ от бъдещето, за да напомни на всички хора по цялата планета Кои Сме Ние в действителност, защо сме тук, на тази Земя, дали пътят, по който сме поели, ще ни изведе там, където сме решили предварително да отидем, и какво точно е за предпочитане да направим, за да се доберем до заветното безкрайно

щастие. Далеч съм от мисълта, че единственият прочит на тези книги ще доведе човек до безкрайно щастие. Разковничето, разбира се, се намира в начина ни на живот и изборите, които правим за всяко нещо в ежедневието си, пък било то и така мъничко и незначително. Сигурни сме, че тези книги ще допринесат за усъвършенстване на твоето лично виждане по страшно много въпроси. Надяваме се в крайна сметка да намерите нещо за себе си, което да успеете да приложите в своя напрегнат от усилия за осигуряването на спокойствието ден.

Книгите са на духовна тематика. Не става въпрос за религия, за християнство, секти или за нещо подобно. Това е свършено ново мислене, което няма име, а и не е нужно, тъй като дължи значимостта си единствено на идеите, които го представляват и оживяват. Това, което ще прочетете, не крие никаква опасност за вас, а само морала в обществото.

През пролетта на 1994 г. бях наел три речни кораба, с които направих четиринадесет експедиция по сибирската река Об - от Новосибирск до Салехард и обратно. Целта на експедицията беше установяване на икономически контакти с районите на Крайния Север.

Експедицията се наричаше "Търговски керван". Най-големият от корабите беше пътническият "Патрис Ломумба" (в Западносибирското речно паравозно интересно наименование корабите - "Мария Улянова", "Патрис Ломумба", "Михаил Калинин", сякаш не е имало други исторически личности в Сибир). На него бяха разположени щабът на кервана, изложение на предприемачите от Сибир и магазин.

На кервана предстоеше да измине 3500 кило-

ЗВЪНЯЩИЯТ КЕДЪР

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благоприятно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, издавани от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромолето на дъжда, шумолето на листата на дърветата, помагат за положителното въздействие.

метра на север, да посетя сравнително големите населени места като Томск, Нижневартовск, Сургут, Ханта-Мансийск, Салехард, както и малки, където с товар може да се достигне само през краткия период за навигация.

През деня плавателните съдове от кервана спираха край населените места. Ние търгувахме, водехме преговори за установяване на постоянни икономически връзки. Придвижвахме се по правило през нощта. Ако не позволяваха метеорологичните условия, при неподходящо време, приставяхме край някой неголям населен пункт и устройвахме вечеринки за местната младеж. Такива прояви там са рядкост. Клубовете и културните домове поохватяха в последно време. Културни мероприятия почти не се провеждат.

Понякога по цяло денонощие път не се срещаше дори малък населен пункт. Само тайга и единствената на много километри транспортна артерия - реката. Тогава все още не знаех, че на един от тези километри ме очаква среща, която ще промени целия ми живот.

Веднъж разпоредих щабният кораб да пристане на брега край малко селце, само от няколко къщички, на десетки километри от големите населени места. Планирах престою за три часа, за да може екипажът на кораба да походи по земя, местните жители да се сдобият със стока от нас, а ние да купим от тях по-евтино диворасли и риба. По време на престоя към мен като ръководител се обрънаха с доста странна молба двама местни старци. Единият беше

по-възрастен, другият - по-млад; по-възрастният мълча през цялото време. Говореше по-младият. Той ме убеждаваше да им дам петдесетина човека (в екипажа бяха всичко шестдесет и пет), които те искаха да отведат в тайгата, на двадесет и пет километра от корабната стоянка, за да отсекаят, както се изразиха, Звънящ кедър. Кедърът, пак по неговите думи, висок четиридесет метра, предлагаша да се насече на части, които да се донесат до кораба на ръце. Трябвало да вземем непременно всичко. Всяка част трябвало да се нареже на по-малки късчета, всеки да вземе по едно за себе си, а останалите да се раздадат на близки, познати, на всеки, който би пожелал да ги приеме като дар. Старецът говореше, че този кедър бил необикновен. Късчето от него трябвало да се носи на връвчица на гърдите. При това трябвало да се сложи, стоейки с боси крака на трева, притискайки го с лявата ръка към гърдите.

Владимир Мегре
"Анастасия"
Превод
Мариана Дончева
Следва

ЗАВЕТ

Валерия Христова

Скъпи приятели, може би много от вас искат или ще поискат да разкажат на своите деца, внуци и правнуци за житейския си път и изобило за осъзнаването на мистерията, наречена живот. Това са възлюбени и много лични истории, които ще представяват непреходна ценност не само за вашите наследници, но и за нас, читателите на този вестник. Предлагам ви началото на моя разказ, надявам се четенето да ви достави удоволствие.

Здравейте, наследници! Да сте ми обичливи и мъдри!

Започвам да пиша Родовата книга, подтикната от Анастасия, от други автори (например Джеймс Ред-фийлд), а и от собственото си разбиране за дълг. Надявам се книгите от поредицата "Звънящите кедри на Русия" на Владимир Мегре да се запазят и до вас, но все пак ще ви запозная с основните идеи в тях, защото за мен те са съвременната библия.

Бог е сътворил човека да бъде щастлив и му е дал сила да твори чрез мисълта си. Творчеството е възможно, когато мисълта е свободна, изпълнена с любов и вдъхновение. Бог, сътворявайки Земята, изначално е дал на човека тази свобода на мисълта, но и правото на избор. Никой не може да наруши свободната воля на човека, дори и Създателят! Всичко е призвано да служи на човека, подхранвано от неговата Любов. Природата и Вселената откликват на излъчената от него енергия.

Започнах да анализирам своя живот, живота на моето поколение и познатата ми история на човечеството. Установих, на базата на знанията си, че

Анастасия -

вдъхновителката на книгите, освен че обединява всичко, което съм научила или разбрала, ми дава и отговори на въпросите, възлунвали ме десетки години, а и потвърждения на моите открития. Продължих да чета философските концепции за същността на живота и случващото се на по-чувствителните към информационния поток хора. Провеждах разни експерименти или просто наблюдавах как с промяната на мисловната ми и емоционалната нагласа, както и на количеството енергия, което чувствам, че имам, се променят и събитията около мен и около близките ми. Разбрах, че казаното от Анастасия е само леко загатване за океана от познания, който хората за съжаление откриват сега доста фрагментарно (например за енергийната и информационната същност на живота и Вселената). Надявам се вие да имате по-големи способности, позволяващи ви да изградите цялостна картина на мирозданието и да осъзнаете своето място и

ролята си във Вселената.

Ще ви разкажа за моя път, за да послужи на вас - бъдещите поколения, да опознаяте живота на предците си и да извлечете необходимата ви поука, за да творите своето щастие. Аз преминах дългогодишен и най-често болезнен път в процеса на осъзнаване на елементарни

истини. Много ми се иска вие да използвате живота си по-пълноценно - не осмисляне на елементарното, а на всеобхватното. Още повече, че историята на моя род и на рода на баща ви потвърждава, че хората не се срещат, не се влюбват и не създават поколения случайно. Събитията следват логиката на увеличаване на междуличностната хармония през поколенията.

Родена съм през 1967 г. От малка обичах да мисля и да се опитвам да проумея случващото се, както и да си изградя цялостна карта на света. Когато бях на 13 години, чувствителната ми баба ми даде малка книжка за невъроятните възможности на човешката мисъл. Оттогава непрекъснато чета в тази насока (сега е 2005 г.).

Социалната категория време

От малко умеех да контролирам вътрешния си часовник до минута. Използвах това умение да поспивам и да ставам, точно когато пожелаля. Сега, осъзнавайки важността на вътрешния самоконтрол, отново пробвам детските си умения, но те вече не са толкова силни. Липсата обаче на осъзнаване ми създаваше проблеми. Понеже винаги съм искала да направя все повече и повече неща, да науча все повече и повече, времето почти винаги ми е било недостатъчно. Затова години наред аз чувствах всеки миг болезнено - като че ли часовникът на отлитащото време тиктака и всяка секунда, ако не е изпълнена със смисъл, е изгубена част от живота. Продължавам да мисля така, но промених разбирането си за "смисъл". Разбрах, че всъщност времето е напълно достатъчно, само че ние го запълваме с безсмислени занимания и не го използваме да наблюдаваме, осъзнаваме, променяме живота си и в крайна сметка - да се саморазвиваме. А кои занимания са смислени? Всичко, което води до саморазвитие и щастие, като се има предвид и една обща визия за развитие на човечеството. Открих, че човек е пълноценен, когато е щастлив, и е щастлив, когато е пълноценен. Прекалено много време ми трябваше да разбере какво ме прави щастлива и пълноценна. Сега знам - това е любовта и съвместното творчество с любимите хора, което се превръща в заразителен пример за много други. Елементарна истина, а аз изминах дълъг и болезнен път, докато стигна до нея. Пълноценна съм, когато дарявам любов, получавам любов, творя, осъзнавам, уча се и обучавам. Мисля, че всеки от вас е добре да разбере кое е най-важно за него. Ако отговорът е

Щастие,

да помисли кое го прави щастлив и да насочи усилията си към достигане на максимално щастие. Тук ми се искаше да прибавя: "Без вреда за другите", но се възприях, тъй като понятието "вред" не е еднозначно определено, а и никой не може да бъде щастлив, вредейки. Осъзнах също, че една от основните пречки за щастие е горделивостта. Тя може да бъде подхранвана от знанията, от властта и от парите. За мен най-опасна се оказва гордостта на база знания. Това не означава, че човек не трябва да се стреми към знания, а значи, че не трябва да подценява нищо и никого - така се прекъсва потока на познанието. Та нали не само книгите, но и бях обучавана да контролирам съзнанието на хората, но установих, че поведение, ръководено от моите внушения, ме кара да се съмнявам кое е истинско. Често в някакъв по-късен

етап процесът се обръща срещу мене, а и не ми доставя удоволствие да нарушавам свободната воля на човека и то не само поради етични съображения, а и защото човек дава най-доброто от себе си, само когато искрено и свободно го е пожелал.

С властта на парите все още не съм се срещала, тъй като никога не съм имала много, въпреки че и никога не съм била съвсем бедна. Искан ми се да опитам. Сигурна съм, че в резултат на степената на моята осъзнатост, а и на осъзнатостта на семейството ми, те няма да ни въведат в изкушение, а ще ни помогнат в създаването на красота както в околната среда, така и в отношенията между хората. И друго - ще ни освободят от мислите и действията за материалното осигуряване на живота ни, което ще ни даде нужното време и спокойствие за осъзнаване и творчество.

Едно от най-важните неща, които разбрах, е, че човек сам твори живота си чрез концентрация на силна енергия в мечтите и желанията си, както и вследствие на действията за тяхното осъществяване. Няколко разкошни книги ми помогнаха да осъзная, а и по-късно, експериментирайки, да докажа пред себе си как се получава този процес. Стигнах до извода, че мечтата и визуалната представа за осъществяването ѝ водят до

материализация на пожеланото. Разбира се, има и конкретни действия в желаната посока. Настроението е "радостно очакване", като бдителността при наблюдението на случващото се трябва да бъде изострена. Трябва да се забелязват всички детайли по пътя, които винаги водят до най-добрия вариант на осъществяване на мечтата. Не е хубаво да се ядосваме и отчайваме от скоростта на осъществяване, видоизменянето на вече материализираната мечта или от това, че мечтаяйки, не сме изградил цялостна картина и материализираната мечта вече не ни носи очакваното удоволствие. Има едно източно проклятие: "Да ти се случи това, което най-много искаш!" То е именно проклятие, защото сме изгубили способността си да градим цялостни образи. Винаги трябва да знаем, че се случва най-доброто с оглед на нашето собствено развитие и бъдещето на други хора, на които просто показваме модел на начин на живот. Много по-лесно е да се учим от грешките на другите. Без да се пристрастяваме към резултата, нека наблюдаваме пътя с голямо

напрегнатостта или просто тъгата намаляват чувствителността ни, животът става прилича на вегетиране дори и да има голяма динамика в изпълнението на социалната роля. Независимо от активността изчезва неговият смисъл. Понякога обаче не е и никак лошо да се случи нещо негативно, което ни предпазва от доста по-големи неприятности, след като не сме свикнали още да ръководим мислите и поведението си. Много е важно в такъв случай как приемаме случващото се. Дали сме уверени, че дори и да е неприятно, то е най-доброто за нас и извлечайки съответните поуки, да продължим развитието си или си казваме: "Никога не съм имал късмет!", "Все на мен ли трябва да се случват тези неприятности?" и т.н.

Всичко е енергия и информация

Осъзнаването на този факт променя живота ни. Най-голяма и трайна сила има енергията на Любовта. Тя оказва влияние дори и върху хора, към които не е отправена, блокира негативната енергия, насочена към нас, и често я превръща в позитивна. Много е важно да усещаме кога емоционалното ни състояние е следствие от собствения ни живот или е прихванато от колективното поле. Затова трябва да не подчиняваме настроението си на традиция. Ако е възприето, че в дадена ситуация е необходимо да бъдем тъжни или ядосани, нека имаме смелостта да отхвърлим традиционното поведение. Всъщност това е една от характерните черти на личността. Нека бъдем личности, да сме смели да бъдем различни. Аз от малка, където и да попаднеш, винаги ставах център на внимание, защото все бях различна, но този факт невинаги и недълготрайно ми носеше радост. На 14 години започнах да полагам съзнателни усилия да не ме забелязват, но колкото и да се стараех, характерът ми или може би житейската ми задача все ме превръщаха в център на внимание. Сега вече знам, че причината за страданието от този факт отново е липсата или недостатъчната осъзнатост. Всъщност, да си забелязан не е нито добро, нито лошо. Важно е обаче каква излъчвана към тебе енергия се провокира, а провокаторът си ти. Ето в това е изкуството - веднъж да си съвсем незабележим, а друг път да не се страхуваш да фокусираш погледите и вниманието и да следиш каква енергия ще провокираш. Аз още не владея това изкуство, но се упоряднявам.

Всичко, което ви пиша са осъзнати истини, но все още не са перманентно при-

По-лесно е човек да възпитава светостта си в пещера. Предиизвикателството и ползата от духовното и енергийното израстване обаче са в активната социална дейност. Затова и идеята на Анастасия за родови имена и селище от такива много гонана на мен и на баща ви. Много ни се иска вие, мили мои, да живеете в такова селище сред съмишленици. Започваме да правим с вашия баща малко кътче с надеждата да го превърнем в пространство на Любов. То е мъничко и не прилича на визията на Анастасия, но е първата крачка, която се надявам ние или вие да продължите. Мисълта за вас и за духовното наследство, което ще ви оставим, ни ръководи по пътя ни.

С поздрав от Любимец

лагани от мен. В настоящия момент ми е много трудно да следя всяка своя мисъл и да спирам негативните и хаотичните, както и да усещам мярката между съзнанието за пълноценност и стопирацията развитието аз. Не е никак лесно да се гледа с обич и с уважение като към учител на всеки човек. Изискват се постоянно самонаблюдение и съзнателни усилия. Трудно ми е и да се преборя със страха си и много често с чувството за вина. По-трудно от всичко това се оказва непрекъснатото поддържане на едно състояние на радост и влюбеност. Тръгне ли обаче човек по пътя на духовното осъзнаване и увеличаване на енергетиката, трябва да го следва, защото връщането е много

болезнено,

а и обезсмисля живота ни. В състоянието на духовно израстване и повишена енергетика мислите бързо получават материално проявление, променят се стереотипите, а може би и физиологията - при мен стават странични промени и аз ги наблюдавам с любопитство. Усещам, че четенето на книги, контактът с хората с отворени възприятия и души, близостта до силно енергийни места, посещението при

долмени

и други култови обекти, досега с красотата и природата усилват възприятията и повишават енергетиката, а това от своя страна ускорява процеса на развитие, тъй като все по-чести стават събитията, които ни карат да помислим - защо се случва всичко това и каква е поуката от него, по-бързо се проявява и по-лесно се забелязва причинно-следствената връзка.

Превръщайки горенаписаното в основа на собственото светоусещане, отношение и действие, човек започва да се чувства в съвсем на място в установената социална среда. Това не е комфортно усещане, но то води до задаване на нови въпроси, до намиране на отговори и търсене на пътища за промяна. Тази промяна се чувства от хората. Те реагират различно - от агресия към другостта до повишено уважение, примесено с обич. Много е трудно при различните ситуации да се пази константно чувството на обич, отдалечеността от недоволството, гнева, обидата и откъснатостта, както и неактивирането на горделивостта, от друга страна. Може би е необходимо налагането на някаква дистанция и ограничаването на контактите, за да дадем възможност да укрепне новата ни личност. Перманентното дистанциране ни дава възможност за някаква относителна стерилност на социалната среда.

Раждането на издание, особено когато то е предназначено главно за кръг от съмишленици, е задача с повишена трудност. Ние се решихме на това благородно дело, за да дадем възможност на всички, които имат нашите мисли и чувства, нашите усещания и разбираня за живота, да имат къде да ги прочетат и изразят. Да споделят съкровеното, носено душите, с тези, които са като тях и ще ги разберат. И онези, все още не докоснали се до книгите на Мегре и не изпитали въздействието на Анастасия, ще намират отговори на възникващи ги въпроси на страниците нашия-ваш вестник. Той съществува и заради тях, нестигнали засега до Голямата Истина... Искаме с ваша помощ да им дадем пореден шанс да заживеят с Любов и в Щастие...

Тази страница е за вас, СЪМИШЛЕНИЦИ! Изпращайте ни по всевъзможни начини всичко, което знаете, че е полезно за себеподобните - интересни мисли, случки, въпроси, снимки, поучителни притчи и т.н. Разчитаме на вас...

РИ

ЗДРАСТИ И ОТ МЕНЕ!

Добре е, че някой направи и група и сайт по темата, защото това си е важно нещо. Като има такава основа, вече може да се гради.

Да ви кажа, щастлив съм да притежавам малка градина извън града, много по-малка от 10 декара, но в нея има вишни, грозде, череши, краставици, домати. Обаче много неща нямам, затова с нетърпение бих направил така, че да живея някъде, където аз да съм си стопанин - да отглеждам и да правя каквото си искам. Много неща не знам как бих станали на практика, с други съм наясно. Това, което е в книгата на Анастасия, граничи с утопия, но ако не мислех, че е възможно, нямаше да съм в тази дискусия сега.

Забелязвам, че всеки схваща някакъв аспект от нещата и умува за тях. И аз така си имам няколко темички, които не ми дават мира. Например с отоплението зимата - а зимите са студени. Та ако хората ползват услугите на НЕК, ВиК, плащат за храна, то май ще им трябва пари, за да плащат и трябва да ги вземат отнякъде, затова май тая насока започва да не ми харесва. Или пък, ако се вземе кредит за земя и за материал за къща, после ще трябва да се изплаща. Общо взето - пак порочният кръг. Ами ако са помощи

по ФАР или нещо подобно, също се налага някой да ги връща. Е, ако няма да се връщат, е по-интересно.

Описах само 2-3 неща, които веднага могат да опорочат идеята, едни хубави подводни камъни. Затова реализмът е много важен. Планирането е важно, опитите също. А колко време е необходимо да се стигне до някаква точна идея, която да има в себе си живот, нямам представа. Всъщност и аз искам да е така и всичко да е наред, даже нямам търпение някой да го е измислил вече и да отида там - при готовите решения, но като гледам, малко са хората, направили селища от този тип. Не е много лесно. Нали пишеше, че и на ведите им били нужни няколко години, докато планират ново селище?

Може да се пише до утре и дори повече, защото темата е всеобхватна. Виждам, че сайтът е готов - там, предполагам, може да се направи форум, в руски сайт подобен работи много добре. След като съм ползвал някои други форуми, тук ми е тежичко. Накратко, по много неща може да се пише. Засега предлагам това, а иначе мисля, че без да се срещат хора очи в очи, няма да стане, само интернет не е достатъчен, но пък популяризирането така е много лесно. Хайде, със здраве на всички.

Андреан от Варна

ГЛАСОВЕ ОТ КАМЪННИТЕ

Има хора със сърца от камък. Не знам от тях ли съм, но долепяйки глава до камъка, усещам туптенето на сърцето му. Дали камъните могат да говорят? Или по-скоро аз съм забравил да чувам? Отново съм до Долмена край пътя при Хлябово. Съдба или не, но за трето поредно идване тук е новолуние и след малко звездите ще заблестят по-силно отвсякога. И те ми казват нещо, но аз седя заслушан в камъните. Още с приближаването към Долмена косата на тила ми настръхна. Гледах омагьосан притихналото пространство. Усетих се чужд, но желан и очакван. Усмихнах се вътрешно. Опирайки глава в камъка, служещ за покрив на голямата камера, усетих силен прилив на енергия от скалата към главата ми. Приятелите я прочистаха от бръмбарите, събрали се през годините живот в клетка. На сутринта ми се стори, че косата ми е доста побеляла от страната на допира в камъка, но може и да си въобразявам, а и не ми пука.

Попитах хората от Долмена къде да създавам пространство на любов. Сякаш сам си отговорих: "Волно обикаляйте, харесвайте и смелост проявявайте". Разлях се в околността, хилядолетните ни приятели помечтаха с мен и бързо съградихме селище до Долмените. Да, тук ще е едно от първите... Бързахме както през целия

ден, както правим цял живот. Преди да потеглим, небрежно, сякаш по навик се седя на поляна на отсрещния склон на Сакар заснежена поляна, която местните наричат Летището. Нещо кацало, излита... Точно под поляната е най-големият Долмен в околността. Анастасийците в Любимец ни чакаха.

Уж случайно, но и тук бяхме точно вечерта от седмичката, когато се събират да си общуват. След минути сме на масата в уютната механа, приютяваща срещите на местните пробуждащи се Веди. В погледите ви, приятели, срещнах пламъка на надеждата и любовта.

Връщаме се отново към панелките, тъмно е, прехвърча сняг. Докога ще се връщаме в "удобните" клетки? Риторичен въпрос. Вчера няколко по-смели от мен хора направиха своята голяма крачка към осъществяването на мечтата си. Надявам се скоро да

застана до тях и аз на своето Пространство на любов. Е Макар и да не мога да общувам с Долмените, вече усетих радостта им: "Скоро в България ще се появят първите Селища на Любовта, правете ги, ние ще ви помагаме. Изгвийте при нас винаги когато се нуждаете от подкрепа и съвет".

Край Любимец има местност Глухите камъни. Наскоро бях там и се питах: Кой тук е глухият, те - камъните, или аз - човекът. Срещайки забързаните угрижени хора по улиците, разбирам, че за да видиш "глухите камъни" не е необходимо да ходиш толкова далеч.

Какъв глашатай ни трябва за да чуем, да видим... Анастасия помечта, разказа, а ние?...

Вярвам, че лутайки се в страховете си, ще останем хора и ще върнем райския облик на нашата земя.

Константин Стамболиев, София

ЗДРАВЕЙ, АНДРЕАНЕ,

Определено смятам да сложа форум в сайта и... може да стане в най-скоро време. Ще сложа и чат, макар че си мисля, че няма да се ползва толкова много, но нека все пак да го има.

Наистина ще ни е трудно да създадем такова селище, но мен това може само да ме мотивира още повече. Не искам да е лесно. Сигурен съм, че стремежът към целта ще ни направи по-силни... Имаше една мисъл, сега не се сещам чия беше, но гласеше следното: "Онова,

което не ни убива, ни прави по-силни". Харесва ми!

Радвайте се, че сте приели това предизвикателство, защото аз го чувствам все едно е мое и задължение... Не мога да стоя дълго време настрана от този въпрос. Имам чувството, че съм длъжен да го направя.

Съвсем скоро ще сложа в сайта доста линкове на екоселища по света и ще видите как хората отдавна вече са си изградил там нов живот. Наистина е страхотно.

Атанас Маринков от Пловдив

МОЯТА МЕЧТА

само малко обич. Един поглед, наситен с възхищение, им беше достатъчен, за да почувстват, че някой има нужда от плодовете им и изпитва радост от божествеността им вкус. И даваха, без да се скъпят... И досега дават.

Не тъжете, мили мои дръвчета! Няма да мине много време и отново ще чуете моя глас, носещ се из градината. Ще бъде детски тогава, но вие ще го познаете. Отново ще тичам покрай вас, ще се излежавам под сенките ви, ще се катеря в короните ви. Пак

заедно ще се радваме на живота. А дотогава - грижете се за семейството ми и най-вече за малката ми внучка. Вярвам, че ще се справите.

Не ми беше тъжно. Стига да исках, можех да остана и да живея още дълги години и все така да бъда жизнен, готов да си играя с

внуците както досега, но чувствах, че е по-добре да си взема отредената ми почивка. Скоро пак ще мога да се наслаждавам на живота и ще го направя както никога не съм го правил досега. Защото не познавам веселите детски години, изживени в родовото имение на родителите ми. И да си призная, тръпна в очакване, когато отново ще се завърна в райската си градина и ще започна да опознавам света отново по начин, който не съм умеел дотогава.

Денят минава бързо.

ПРИТЧА ФИЛОСОФСКА

В часа по философия професорът застана на катедрата, изпълнена с различни предмети, и зачака студентите да утихнат. Тогава взе голям празен буркан от майонеза и го напълни с топки за голф. Попита студентите дали съгът е пълен. Те отговориха утвърдително.

После професорът взе една кутия с камъчета и я изсипа в съда, разклати го леко и камъчетата се наместиха между топките за голф. И отново попита студентите дали съгът е пълен. Те пак отговориха утвърдително. Сетне професорът взе кутия с пясък и я изсипа в съда. Естествено пясъкът запълни всичко. Той попита още веднъж дали съгът е пълен. Студентите отговориха с еднородно "да".

Тогава професорът взе две кутии с бира от бюрото и изсипа съдържанието им в съда, което изпълни празното пространство сред пясъкните. Студентите се размяха.

"Сега - каза професорът, когато смеяхттихна - искам да ви кажа, че този съд представлява вашия живот. Топките за голф са важните неща в него - семейството, здравето, децата, приятелите, страстите и предпочитанията ви - все неща, които, ако загубите всичко друго и ви останат само те, животът ви ще бъде достатъчно пълен. Камъчетата са другите неща - работата, къщата, колата ви. Пясъкът е всичко останало - малките неща."

И продължи: "Ако най-напред сложите пясък в съда, няма да има място за камъчетата и топките за голф. Същото се случва и с живота. Ако губите времето и енергията си за дреболии, никога няма да имате място за нещата, които са важни за вас. Обръщайте внимание на нещата, които застрашават щастието ви. Играйте с децата си. Излезте с партньора си на вечеря. Винаги ще се намери време да изчистите къщата и да подгредите.

Погрижете се най-напред за топките за голф - за нещата, които наистина си заслужават. Подгредете приоритетите си. Останалото е само пясък."

Една от студентките вдигна ръка и попита: "А какъв беше смисълът на бирата?"

Професорът се усмихна: "Радвам се, че ме попитахте. Исках просто да ви покажа, че няма значение колко пълен е животът ви, винаги ще се намери място и за две бири".

РИ

От стр. 1

Още първите години заживяхме божествен живот. Сякаш всичко се подреди както трябва под удара на магическа пръчица и ние започнахме да черпим от безкрайното богатство на природата.

Да, животът наистина е най-великото нещо на света. Благодарение на него можем да опознаем цялата красота на вселената, а когато се поуморим - да потънем в покой, носещ ни от моря. И след това отново да се възвръщаме, жадни за живот.

Крачех бавно, а нападали листа шумоляха под краката ми. Това беше единственият звук, който се чуваше наоколо. Утринта тъмно настъпваше с изсветляването на хоризонта от изток. Птичките се разбуждаха, но все още сгушени върху клоните на дърветата, изчакаха първите утринни лъчи да ги стоплят. Есента беше настъпила, покривайки всичко наоколо с чудна феерия от цветове. Около мен жълто,

червено, кафяво започваха да придобиват все по-яркия си оттенък благодарение на настъпващото утро. Предстои един прекрасен есенен ден. Последният ми ден на тази земя.

Вече бях остарял. Дошло беше времето да се оттегля в покоите на вселената. Там в безмълвното щях да си отпочина и в един момент отново да се завърна сред моите приятели. Дърветата, животните и разбираща се... моето семейство! Ах, само колко много ви обичам. И не тъжете за мене. Скоро отново ще се срещнем. Та нали за това я има раздялата, за да ни накара да се заобичае още повече, да се прегърнем на новата ни среща и със съзнание на очи да си прошепнем: "Липсваше ми!"

Приблжих се до крушата. Нея първа бях посадил на това някога пусто парче земя. Докоснах един от нависналите й плодове. Колко любов имаше в него. Бях я изпитвал като тръпка върху тялото си не един път. Дървото със загриже-

Слънцето пропъля по своята небесна пътека и ето - готви се за сън. Напомня ми, че и аз трябва да го последвам. Да изживя залеза на моя живот, за да създам възможност за следващо раждане. Така е отредено и така трябва да бъде. Вечният живот също има своите приливи и отливи. Моят отлив настъпи и с трепет очаквах какво ще се случи. Предстоеше ми да опозная другата страна на живота, пасивната му част и горях от любопитството. Бях се наживял достатъчно. Нямах да ми липсва този живот. Каквото можах, поех от него. Отгледах силни и здрави деца, научих ги на всичко, което знаех, дадох им обичта си, а сега им поверявам градината си. Тя ще ги храни и закриля. Ще изпълва живота им с радост и любов. Така както го бе правила за мен.

И ето настъпи моментът. Напълно забравих за света, който остава далече зад мен. Зае мястото си дълбоко в спомените ми, а

аз се отправих към непознатото. И мислех единствено за него. Знаех, че съм си свършил работата на земята, нямаше за какво повече да мисля за нея. Тя потъна в забравата и откри свободното пространство в мислите ми за нови приключения. Набрах още по-голяма скорост и се гмурнах в космоса. Къде ли щеше да ме отведе вселенният вятър? Какво ли ми предстоеше? Не ме беше страх, защото се бях научил да обичам, а това ми даваше най-голямата сила на света. С любов можех да покоря всеки свят, да осуша всяка война. И знаех, че един ден отново ще се върна на моята любима земя - там, долу на тази чудна планета. Щях отново да вдишам прекрасния ѝ въздух, да опитам омайните ѝ плодове. Да прегърна своята любима, приела и тя като мен нов облик. И да вървим ръка за ръка по пътя към съвършенството, към съвършената любов.

СТЕНЛИ Перник

НОВОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

От стр. 1

Предлаганата от изобретателя нетрадиционна технология за градинарство позволява да се подготви почвата за сеене и посадване няколко пъти по-бързо и лесно, отколкото ако се копае земята с лопата. При това се повишава биологичната активност на почвата и реколтата. Инструментът е лек и удобен за пренасяне. Привържи го за колелото и тръгвай.

Всеки, който е пробвал големия плоскорез, бързо и лесно се научава да прави лехи, да разрохква, да подравнява, да прави канавки за сеене на семена, да зарива, да се разпръсква с плевелите, да обработва плантации от ягоди с отрязване на излишните мустаци, да прочиства разрасли се малини - да изпълнява общо двадесет различни работи.

Още по-лесно се изпълняват същите тези работи, но на по-малка дълбочина с малкия плоскорез. Той особено е удобен, лесен и бърз за плевене на тесните междуредия на морковите, лука и чесъна. Ръчният плоскорез заменя и лопатата. Но за всичко това едно по едно.

Да се копае или да не се копае?

"Разбира се, да се копае или да се оре - ще отговорят градинарите. Колкото по-дълбоко, толкова по-добре."

Друг отговор от копаещите земята хиляда години едновременно ли ще се чуе. Един мой добър познат говореше любовно: "Земята трябва да се прави мека като перушина... Тогава картофите като детска гланица ще се родят".

Устата не ми се отваря да му задам същия въпрос. Нищо няма да каже, само ще допре показалеца към слепоочието и ще завърти натам-насам - това е и отговорът.

Той притежава 30 декара земя. Отгледа жребче, купи си плуг, култиватор, брана. Гледа две крави, прасета, кокошки. Неговият земеделски участък е най-наторен в селото. Земята - като пух. В успешна година картофи събира на воля, разстила в двора, суши, преглежда, насипва в мазето. Но... примерно след месец отново преглежда. Загнилите изнася на животните. С кофи.

При другите - пак същото. Гният. Недоумяват - година ли е такава? Такива години са все по-често. Надига се друг въпрос: не отмъщава ли земята за това, дето ние нея я обръщаме от една страна на друга?

Кой разрохква земята в природата

Имаше такъв случай. Получихме място. Земята - като камък - отдавна не е виждала торене. Първата година минахме криво-ляво без оборски тор. В късната есен имах възмож-

ност да докарам две тракторни ремаркета. Зная - разхвърлял ли си тора, веднага го заривай. Дълго търсих кого да наема... Договорих се. Разхвърляхме тора, а тракторист не дойде и равномерно слой тор отиде под снега.

Рано напролет наточихме лопатите и се хванахме семенно за работа. Знаейки колко тежка беше земята миналата година, с голяма сила натиснах с крак лопатата и тя... потъна. Още веднъж - същото, както в празно място. И така - на цялото място, тъкмо да не копаеш, ако не бяха плевелите... Заподскачаха по разкопаното гарваните, търсейки дъждовни червеи.

Ето кой разрохква земята!

Ако се докоснем до науката

За почвата и нейните обитатели са отпечатани само няколко книжки. Успях да намеря: М. Гиляров, Д. Криволуцкий, "Живот в почвата", Москва, 1985 г.; А. Тюрюканов, "За какво говори и мълчи почвата", Москва, 1990 г.; В. Пальман, "Когато ходиш по тревата", Москва, 1991 г. Четат се като научнофантастични романи с неизвестно продължение.

През 1839 г. при връщането си от околосветско пътешествие Чарлз Дарвин първи изказва съображения за ролята на дъждовните червеи във формирането на органичния слой на почвата. Този проблем го е заминавал през всичките следващи години. Резултат на работата му става излязлата в 1881 г. книга "Образуване на растителен слой от ейността на дъждовните червеи".

Отговаряйки на съмняващите се в това, че нищожните червеи са способни да извършват тази огромна работа, Дарвин с горчивина пише: "Тук ние се съблъскаме с това неумение да се сумират резултатите от постоянно извършваните се явления, което често вече е задържало движението на науката напред".

Червеите, проникващи на дълбочина до 1,5-2 метра, прокарават в земята огромно количество тунели и вкарват навътре растителните отпадъци. Количеството и масата на изпражненията на червеите - копролитите, които всяка година се образуват в природните условия, е огромно. В Подмосковието на хектар необработваема земя с многогодишни треви - неплодородна сивкаво-бяла почва, се образуват 53 тона копролити за година (при 180 червея на квадратен метър).

Под краката - цял свят!

Дъждовните червеи са най-видимата част от обитателите на почвата. При внимателно разглеждане в нея се виждат стоножки, личинки на насекоми, малки кърлежи... В тънкия по-

върхностен слой на водата, която обвива почвените частици, сноват микроскопични червейчета, камшичести едноклетъчни. С помощта на микроскоп се виждат и много други микроорганизми. Учените са определили, че под един квадратен метър почва се крият (Можете ли да си представите!) 20 милиарда прости микроорганизми.

Ето какво е написал В. В. Докучаев: "Пробвайте да изрежете от древна неокосната степ един кубик почва и ще видите в него повече корени, треви, хогове на бръмбари, личинки, отколкото земя. Всичко това клокочи, пробива, точи, рие почвата и се ползва несравнима с нищо пореста гъба".

Най-дългогодишната война

Какво правим, когато прекопаваме или орем? Водим най-продължителната война в новата история на човечеството.

Представете си, че пошорти и тениска от зноиния юг изведнъж са ви пренесли в Арктика на 50-градусов студ. Или от Арктика - под слънцето на Сахара (+60°C). При такава "депортация" може и да не отидеш на оня свят, но за създателя работа и мисъл няма да има. Само да оцелееш!

Това се случва с вътрешните обитатели на почвата, когато ние я преобръщаме. Многомилиардното "население" на повърхностния топли слой неочаквано попада в "Арктика". Тези пък от долния прохладен слой - в "Сахара". И така всяка година. При "добрите" градинари - два пъти: пролет и есен. Добре е, ако останалите живи микроорганизми получат допълнителна храна във вид на тор за увеличаване на числеността им. Но както се казва, "влакът е тръгнал отдавна" - едните са загинали, другите са в шок. Кога ще успеят да се възстановят и да продължат работата?

И ето, животът си взима своето - числеността на обитателите на почвата се възстановява. А ние тях... пак с лопатата. Още по-зле става, когато останалите живи съвсем не получаваат допълнителна храна. Тогава обработената с обръщане на дебелите слоеве почва се превръща в плътна, безструктурна маса със занижени водно-физически и въздушно-химически свойства. Изтощените почви са силно податливи на ерозия, повече страдат от засушаване и преовлажняване. Добивите намаляват и клонят към нула.

Но природата постъпва мъдро: на изтощените земи особено бурно растат плевели. Умирайки, те дават храна на почвените организми и тяхната численост расте. Постепенно се увеличава плодородният слой, земята възстановява своите сили. Така на недо-

коснатите от човека територии за много столетия се е образувал черноземът.

Съюз с природата

В началото на 40-те години на ХХ в. бъдещият народен академик и два пъти герой на социалистическия труд Т. С. Малцев, изучавайки влиянието на традиционното оране на почвата, вижда как в лоша пососка се изменят условията на живот на почвените организми, как се разрушава структурата и... И достига до извода, че не трябва да се оре всяка година. Трябва само да се прави плетиво, повърхностно обелване и дълбоко разрохкване, без да се обръща почвата. При щадящата обработка на земята почвените обитатели остават на местата си. Без преобръщащата обработка, плоскорезната си проправи път по полетата на западен Сибир, Алтай, Поволжието, Северен Кавказ, Нечерноземната зона, Украйна. Още по-широко отколкото у нас се използва сега плоскорезът в Америка, където повече от 15 години не се произвеждат плугове. Ако има машинен плоскорез, защо да няма и ръчен?

Погръбвайки за нишката

Ръчният плоскорез е изобретих след инфаркт. От болницата ме изписаха в края на септември. В градината - плевели. Съседските лехи отдавна бяха прекопани. Взех лопата, копнах един път, втори и... седнах. Лекарите неадекватно ме предупредяваха...

Богатата градина - отплата и радост. Във всяко листо, стъбло, във всяка клонка става нещо такова, което не е по силите даже и на най-хитроумната автоматика. Разходиш ли се покрай лехите - като че ли със сока на земята се налееш. И ех! Какво нещо да измисля, за да не се откажа от градината?!

...Веднъж бях поразен, гледайки как маломощен колесен трактор лесно, бързо, с широк ред, но не както с плуг, обработваше полето с плоскорез. От интерес стъпих отгоре - пружинира! Да имаше такъв на вилата... Но къде ти там - ако тракторният плоскорез-тригълник се намалери даже 10 пъти, силите ми пак няма да стигнат да го тегля под повърхностния слой на почвата.

И ето - нишка! Журналист-агроном Анатолий Иващенко написа: "Локопий Тихонович Золотарев, агроном от Полтава, експериментирайки с обработката на почвите, заявява: "За да се получават добри добиви (от зърнени култури), земята не трябва нито да се оре, нито да се отлюспва, нито да се култивира, нито да се бранува... Трябва само да се сее и събира реколтата".

Фантастика! Обаче, погледнато от друг ъгъл, ако се мобилизира армия от дъждовни червеи, отрязвайки плевелите с тънко и здраво острие... работейки по хоризонтала после по вертикала.

Премислях години. Направих за три дни.

Може да не се копае

Пролетта беше изпит. Първо сеем моркови, садим лук (арпаджик). Лехите, непрекопавани есента, приседнали, разпъзели се, зараснали. В ръцете - плоскорез. Заставах в едно междуредие, пригребвах земята от противоположната страна на лехата.

Лесно... Задълбочих междуредието по цялата дължина. После и друго... След това разрохках повърхността на лехата по хоризонтала. С пращане се изскубват плевелите. Жената протегна ръце да ги събере и да ги отнесе зад оградата.

- Не пипай - казах, - тука ще изгният.

После започнах да разрохквам по вертикала 15 см надолу (в миналото са обработвали на 10-15 см). Лесно... Жената стоеше с кофа арпаджик, гледаше и се учуди на бързината. Подготвих 3 метра лехи. Канавки за лука нарязвах.

Жената в градинските работи е юнак. Заедно да садим арпаджик - няма да я настигнеш. Започна да сади. А аз - за своето. Направих леха, канавки нарязвах. Получи се така бързо, че жената още и половина не беше минала... Върнах се, за да помогна.

- Не се радвай преждевременно - каза. - Още не се знае какво ще израсне на некопаното.

Бързо се справихме с единия участък. Преминахме на другия... По "некопани" метод посадихме и картофи. По два реда на леха. По-удобно се оказа. И бързо. А главно - лесно.

В началото на юни от интерес изпробвах да пробода лехата с пръчка от малина - да видя на колко ще влезе. Както в пустота. Замерих - 45 см! Прободох на друго място, в трето. Цялата градина избодох. Навсякъде толкова. Непрекопаната земя се оказа по-рохкава от прекопаната с два пъти и малко. Но помислих, че това беше така, навярно поради това, че в предишните години участъкът беше добре наторен: тор, торф, стърготини.

На втория участък, където беше торено значително по-малко, и на третия, където тор дълго не беше слаган, пръчката също влезе в земята по-дълбоко, отколкото при копване с лопата. Я гледай ти!

Реколтата израсна на некопаната земя. И така, вече втора петилетка, откакто не копаем. Може са-

мо старите ягоди. Половин леха до обяд, половин следобед. Тежко. По тази причина за съжаление не торя земята, само може да сложа по шепа угнил тор от кофата на картофено гнездо. Но градините не отстъпват на съседските - прекопавани и много добре наторени...

Когато започнах в селските местности почти да ни пренуждават да вземаме земеделски участъци (взимайте колкото можете да обработвате), към нашите 3 декара и малко се добавиха още 20 и 15 на децата - имайки земя, няма да пропадат. Веднъж цялата тази земя се принудихме да обработваме двамата с

жената (дъщерята учеше, синът беше в армията). Тогава беше тежко. Почти половин хектар е, нали...

Как е по-лесно?

Когато на човек не му достигат силите, от само себе си възникват въпросите трябва ли и как е по-лесно. Не помня например някога да съм преглеждал и сортирал картофите в хранилището. Суша картофите по време на събирането мимоходом. Изкопавам с вилата картофите от две-три гнезда на първите редове. Уморявам се. Заставам на колене (така е по-лесно) в междуредието. С ръце издръпвам стъблата от гнездата. Откъсвам картофите. Подреждам всяко гнездо на земята отделно. Минавам по всички разровени гнезда - като че ли си починая. Отново с вилата. Докато изкоренявам гнездата от втория ред на същата леха, на първите редове купчинките с картофи са подсъхнали...

Отначало събирам картофите за семена. От най-добрите гнезда. Селекция! После големите и дребните. Докато свърша с тази работа, на вторите редове на лехата картофите също са подсъхнали Събирам по същия начин. Всичките слагам в чували, по две кофи, и - в хранилището. Зимата, пълнейки кофата, ще изхвърля най-много 1-2 картофа, не повече.

Ползата от гнездата? Плоскорезът? Случват се в нашата местност години, когато валият много дъждове. Ораната земя на съседите става кисел, два пъти кисел. Да преминеш - дума да не става. Картофите - тези, които са надълбоко, се задушават и умират. А ние ходим покрай лехите свободно. Междуредието са отпъкани, не поддават.

Следва

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ДЪРВЕТАТА

- Дърветата са акумулатори на космическите енергии, при това всеки различен вид избирателно натрупва в себе си в различни свои части различни вселенски енергии.

- Дърветата натрупват и преобразуват енергиите, адаптирайки ги към човека - по този начин те стават посредници между вселената и човека.

- Дърветата "свързват небето и земята" - този поетичен израз отразява дълбоката истина, че дърветата действително съединяват две противоположно заредени потоци от ефирни енергии - земна и вселенска; те и двете положително влияят на човека - особеният ефект се получава от тяхното взаимодействие, което с най-голяма активност се осъществява в дърветата.

- Осъществявайки контакт с дърветата, човек свързва в себе си земята и небето; хармонизира всички нива на битието, лекува душата, сърцето и тялото си.

- Всяко дърво има душа - то може да обича, да мрази, да възприема и да отдава голямото разнообразие на чувства и емоции.

- Всички дървета притежават лечебни свойства, доверете се на интуицията си и на искрената молба за помощ - дърветата ще откликнат веднага. Това е заложено в тяхната същност от създателя.

Любовта, отгадена на природата, винаги се връща в нужния момент с неподозирена сила. Помислете за следното: предназначението на растителния свят не е ли подобно на това на дърветата...

КЕДЪРЪТ

Сибирският кедр е по-правилно да се нарича **сибирски кедров бор** (*Pinus sibirica*). Той принадлежи към големия род на боровете и по-специално към групата *Cembra*. Това е група петоглени борове, разпространени в Европа и Азия. Близък е с европейския вид *Pinus Cembra*, наричан още швейцарски бор. Някои ботаници го определят и като вариетет на последния, т.е. *Pinus cembra var. sibirica*. Народното име е сибирски кедр или просто кедр. Необходимо е да се отбележи, че това дърво няма нищо общо със същинските кедр (род *Cedrus*), но населението на Сибир неправилно го нарича по този начин. Затова по-надолу, под каквото и име да го срещне читателят, нека знае, че става дума за един и същи вид - *Pinus sibirica* (сибирски кедров бор).

Ареалът на естествено разпространение на този вид се простира на територията на Сибир, Урал, Алтайския край и северозападните части на Европа. В тези си граници видът обхваща територия от близо 36 милиарда хектара гори, в които той е основният лесообразуващ вид. В тази огромна площ не влизат изкуствено съз-

дадените от човека залесявания на почти цялата територия на бившия Съветски съюз. Сибирският кедров бор представлява дърво с височина около 25-30 м, като понякога достига до 40-44 м. Диаметърът на ствола достига до 150-180 см. Максималната продължителност на живота му е 800-850 години. Короната му е гъста, често пъти с много върхове. Клоните са дебели, разклоняването е прешленесто. Игличките са събрани по 5 в снопчета и са с дължина 60-140 мм. На цвят са тъмнозелени със сив налеп. Кореновата система се състои от един осев корен, достигащ до около 50 см, и множество странични корени, проникващи на дълбочина до 2-3 м.

Сибирският кедр е едногодишно, разделнополово растение - прашниковите реси и семеносните шишарки се развиват на едно и също дърво. Цъфтят през юни, като опрашването става от вятъра. Шишарките узряват за 14-15 месеца - т.е. през септември-октомври на следващата година. Плодоносенето при свободно растящите дървета настъпва най-рано на 14-15-та година, а според други изследователи и на

35-та. Семената са безкрили. На големина са около 9-11 мм и се използват за храна. Населението на Урал и Сибир ги нарича кедрови орехи.

Кедровият бор е силно студоустойчиво растение. Той е едно от малкото дървета, които успешно виреят отвъд полярния кръг. Зимни температури от -50°C не пречат на нормалното му развитие и плодоносене. Кедровият бор се отнася към сенкоиздръжливите борове. Може да расте както на пълно слънчево осветление, така и на сянка. Колкото е по-младо растението, толкова са по-малки изискванията му към светлината. С напредването на възрастта светлолюбивостта се увеличава. Растящите на открито кедрови дървета развиват мощна широка корона. Такива дървета обикновено плодоносат по-обилно.

По отношение на почвените условия сибирският кедр предпочита пясчливо-глинестите и глинесто-пясчливите, достатъчно овлажнени и добре дренирани почви. Но благодарение на високата си екологична пластичност този вид може да бъде намерен както на много сухи пясъци, така и в блатисти местности, а също и в скални цепнатини и в областите с вечно замръзнала почва. Към варовика в почвата е индиферентен.

Не понася единствено сухия въздух. От всичко, казано дотук, може да се

изяло ще зависи от човешките грижи.

Целебните свойства на сибирския кедр са били известни на хората от хилядолетия. Не случайно населението на Русия и Урал го нарича дърво-фармацевт. То е национална гордост на Русия, символ на здраве и дълголетие, на мощ и устойчивост.

Главното достойнство на сибирският кедр са неговите семена. Те са висококалорични, целебни и хранителни. Ядките съдържат 63,9% висококачествено масло, 17,2% белтъчини. В състава на белтъчините влизат 14 аминокиселини, 70% от които са незаменими. Съдържат също много витамини, микроелементи и незаменими мастни киселини. Ядките са източник на биологично-активни вещества, необходими за човешкия организъм. От незапомнени времена в Сибир и Урал от кедровите ядки са извличали масло, което превъзхожда по качества най-добрите сортове бадемово и маслиново масло (зехтин). Ядките оказват лечебен ефект при болни от атеросклероза и хипертония. Доказан ефект имат също при повишена киселинност и при язва на стомаха и на дванадесетопръстника. Кедровите семена, наред със своята хранителност, съдържат и цял комплекс витамини, подпомагачи растежа на човешките органи и подобряването на състава на кръвта. Установено е, че

лебни. Те съдържат биологично-активни вещества, притежаващи лечебно и стимулиращо действие. От младите летораста се добива етерично масло, което се използва в медицината и парфюмерията.

Кедровата смола също притежава голяма лечебна сила. Жителите на Сибир и Урал я наричат **живица** заради способността ѝ да ускорява заздравяването на рани. Притежава анестезиращи свойства, има и мощно бактерицидно действие.

Установено е, че въздухът в кедровите гори е практически стерилен - съдържа 200-300 бактериални клетки на 1 куб. метър. За сравнение ще споменем, че за медицински норми в хирургическо помещение се допуска стойност от 500-1000 бактериални клетки на куб. метър въздух. Пребиваването в кедрова гора подобрява здравето и удължава живота. Там се закалява волята, укрепва нервната система, подобрява се настроението и се нормализира кръвното налягане.

Кедровата дървесина има красива текстура, леко розовее на цвят и постоянно отделя приятен аромат. Използва се в строителството на къщи, за мебели, за направа на музикални инструменти и всякакви изделия от дърво. Притежава бактерицидни и лечебни свойства. Ароматът ѝ наподобява аромата на кипарис. Наред с многобройните си полезни качества сибирският кедров бор притежава и декоративна стойност.

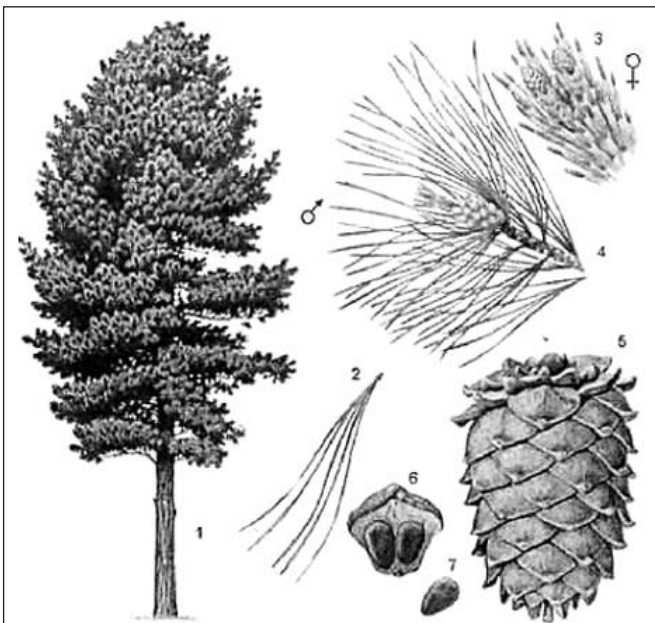
Размножаването на сибирският кедров бор става предимно семенно. Най-добре е прясно събраните семена да се засеят още през септември. В промишлени количества посеят се извършва в лехи при гъстота 200-250 г семена на 1 квадратен метър. Семената се зариват на дълбочина 3-4 см. Добре е посеите да се защитят срещу птици и гризачи. При такъв посев семената преминават естествена биологична стратификация и поникват дружно и енергично през пролетта. Кълняемостта достига 91%.

Може да се практикува и пролетен посев, но тогава семената трябва да преминат през изкуствена стратификация за преодоляване на покоя им. Тази стратификация се състои в следните процедури:

1. Семената се накисват в топла вода за 6-8 денонощия. На всеки два дни водата трябва да се сменя.

2. След това семената се смесват с промит речен пясък или с торф и се държат при стайна температура, като периодично се навлажняват и разбъркват. Това продължава 20-30 дни, след което се засяват. Покълването започва след десетина дни. Може да се практикува и засаждане на покълнали стратифицирани семена (поници) в саксийки или в подготвени лехи на открито. При пролетния посев кълняемостта достига едва 76%.

Стефан ЙОРДАНОВ

Сибирски кедр: 1. Общ вид на дървото. 2. Скъсен летораст с пет иглички. 3. Връхче на удължен летораст с женски шишарчици и развиващи се иглички. 4. Летораст с мъжки класчета. 5. Зряла шишарка. 6. Вдървена семенна люспа с две семенца. 7. Семе

направи изводът, че сибирският кедров бор може успешно да се интродуцира в България в районите, където има достатъчна почвена и въздушна влажност, а това са повечето райони от морското равнище докъм 2000-2400 м н.в. Разбира се, трябва да се направи уговорката, че сибирският кедров бор ще се развива да не като горско дърво, а предимно като плодно и лечебно растение. При такава интродукция решаващо значение ще има отношението на човека към него. Тъй като климатичните условия в България са нетипични за ареалите на естествено разпространение на този вид, развитието му

ядките съдържат витамин А, аргинин, витамини от групата В - особено В1 и В6, а също и витамин Е. В зрелите семена се съдържат незначителни количества витамин С, но в недобре узрелите (в т.нар. млечна зрелост) се съдържат до 65 мг/100 г аскорбинова киселина. За сметка на това игличките на кедрата са много богати на витамин С. Неговото съдържание в игличките е от 220 до 400 мг/100 г. В ядките има и много микроелементи, в това число Mg, Mn, Fe, Cu, P, J незаменими мастни киселини (линолева и линоленова), белтъчини и въглехидрати.

Игличките също са це-

БИЛКИТЕ

Овчарска торбичка

Едногодишно или двугодишно тревисто растение с право или разклонено стъбло. Достига до 30 см. Стъбловидните листа са последователни, продълговати, приседнали. Цветовете са бели, събрани в гроздовидни съцветия. Плодовете са триъгълно клиновидни шушулки, наподобяващи торбички. Растението се среща из тревистите места до 2000 м н.в. в цяла България. За медицината се взимат надземните части на растението. Събират се по време на цъфтеж и се сушат на сянка и при температура до 45°C. Овчарската торбичка има съдосвиващо, кръвоспиращо и запичащо действие. Тя регулира менструацията, свива периферните съдове, засилва съкращенията на маточната мускулатура и понижава артериалното налягане. Употребява се при маточни кръвотечения, при кръв и уратни камъни в бъбреците, разширени вени, атеросклероза и др.

Метличина

Тревисто едногодишно растение, достигащо до 1 м височина. Разпространено е в цялата страна. Стъблото е разклонено, покрито с власинки. Листата са целокрайни, линейно ланцетни. Цветовете са сини, събрани в единични цветни кошнички, външните са фуниевидни, а вътрешните - тръбести. За медицински цели се използват само цветните кошнички, без обвинните листчета. Те се берат по време на цъфтежа (май - септември). Сушат се на сянка или в сушилни, защото цветовете избледняват на слънце и се губи лечебната им стойност. Билката има противовъзпалително, запичащо и успокояващо действие. Използва се при жълтеница, ревматизъм, лошо храносмилане, възпаление на бъбреците. Външно се употребява за промивки при възпаление и ечемик на очите, за лапи при кожни обриви.

Иглика

Многогодишно тревисто растение с тъпи, едроназъбени листа с продълговато яйцевидна форма. Коренището е право или извито, сивокафяво, дълго около 10 см

и дебело около 5 мм. От всичките му страни излизат многобройни, дълги до 12 см и дебели 1 мм белезникави коренчета. Повърхността на листата е набръчкана. Цветоносният стрък е цилиндричен, безлистен, на върха, завършва с няколко едри цвята, събрани в съцветие. За медицински цели се използват цветовете, листата и коренищата. Цветовете се берат в началото на цъфтежа - от март до юни. Листата се берат по време или в края на цъфтежа. Корените и коренището се вадят ранна пролет. Цветовете и листата имат откашлящо, успокоително, слабо пикочогонно и слабително действие. Корените притежават отхрачващи свойства, засилват стомашната секреция.

УСМИВКА НА ДЕЛФИН

Разказ от Цветана ТОДОРОВА

Беше късна есен, някъде в средата на октомври. Обичах да ходя на брега на морето сутрин към девет часа. Исках да плувам всеки ден, през цялата година, дори и в зимните месеци. През лятото по това време пристигаха първите желаещи да се пържат на слънцето, но те не ми пречеха, малко от тях влизаха веднага във водата, а и аз винаги плувах навътре, където не можех да срещна нищо освен медузи и водорасли. Роде на съм край морето, на юг, почти до границата. После родителите ми отидоха да работят в планината, в някаква експериментална станция. Аз трябваше да ги последвам заедно с брат ми, който също не бе много въодушевен, но тогава бяхме съвсем деца и не можехме да избираме. Впрочем те останаха завинаги в планината, навярно корените им ги теглеха натам, както мен ме влечеше към морето.

Докато завърших висшето си образование, никой не бе открил у мен нищо неочаквано - обичайните проблеми с преподавателите, с приятелите, с момчето, с което в момента имах връзка, но нищо сериозно. Сега си мисля, че тази незабележимост е била подтиквана от неосъзнато желание да се скрия сред останалите и да не позова на никого да се досеща за бурите, които бушуваха в мен.

Не исках никой да по-

дозира за нощите, когато сънувах беззвучни рибени песни, забавен танц на непознати водорасли, нито как се събужда, а дланите ми още усещаха остротата на коралови връхчета.

Не можех да споделям преживелиците си. Родителите ми бяха твърде млади и, нека кажа, малко лекомислени. Не биха обърнали внимание на думите ми или още по-лошо - щяха да отвърнат с излишно суетене, което едва ли би ми помогнало. Брат ми беше по-голям от мен и твърде зает с приятелите си и момичета, за да го заинтересувам.

Така едва дочаках деня на дипломирането си и без да давам обяснения на никого, се втурнах на изток, към морето, преди да е изминала и седмица. По онова време беше трудно да се намери работа, затова зоологията трябваше да отстъпи място на едно спокойно практично и, разбира се, приятно занимание, каквото се оказа продаването на цветя. Мога да призная без никакво съмнение, че ми вървеше много, навярно защото никога не правех два еднакви букета.

Изминаха три години, през които дните ми почти не се отличаваха един от друг. Ставах рано, отивах да плувам, после се прибирах у дома и прочи-

тах вече остарелите новини от сутрешния вестник. Отивах на работа към обяд и оставах до 8, дори до 9 вечерта. После се прибирах у дома и зачитах нещо. Мисля, че не излизах с никого, защото ежедневните ми разговори с клиенти, които изг-

мярна сянка.

Не се притесних особено. Черноморски акули едва ли биха застрашили живота на човек, пък и бях достатъчно близо до брега. Предположих, че так ми се е сторило. Поплувах малко напред-назад, гмурнах се три-чети-

лежда ме приемаха по погрешка за психолог, ме изтощаваха неимоверно.

Онази сутрин както винаги бях отишла да плувам. Нагазих във водата, без да ме смуги никакво радостно предчувствие, освен може би предсещането на свободата, която щях да получа само след мигове. Бях се отдалечила на 100-150 метра от брега, когато ми се стори, че в стоманената есенна вода под мен се

ри пъти, като стигам почти до дъното. Този път водата беше съвсем мътна, но това не ме смущаваше. После, точно когато се канех да се обърна към брега, ми се стори, че в подножието на една вълна съзирам тъмно, лъскаво тяло. Трябва да призная, че изтръпнах и не защото си представих някое неизвестно морско чудовище, а защото това можеше да е труп на водолаз или дори изхвърлена от дълбините

стара мина, която още тай смъртта в себе си, или... Въобще неща от този род. Така или иначе, тръгнах към нещото, но се надигна отново вълна и този път съвсем ясно можах да забележа човек, който плуваше съвсем спокойно към брега срещу мен.

Няма да скрия, -това ме учуди. Малко бяха хората, които биха влезли в морето по това време на годината, още повече можех да се закълна, че човекът плуваше добре, без никакво напрежение. Не исках да издавам изненадата си, знаех колко аз самата ненавиждам да се взират в мен с опулени очи, затова заплувах навън и не след дълго бях на пясъка и се изтривах с ярката "тропическа" хавлия. Нахлузих набързо дънките и пуловера и хукнах нагоре. Излязох на крайбрежната алея и погледнах назад към водата, несъмнено да съдържа любопитството си докрай.

Човекът го нямаше!

Изтръпнах.

За Бога, той сигурно се е давел, а аз заради глупавите си разсъждения не бях отишла да му помогна!

Пребледнях, сърцето ми затупа лудо и се втурна назад. Хвърлих се срещу вълните както си бях с дрехите, виках като обезумяла, мисля, че наистина полудях. Плачех, крещях, шурах се без посока, гмурках се, навярно повече от половин час. Главата ми се замая,

очите ми подпухнаха от сълзите, от вятъра, а аз все търсех и виках. Мисля, че исках и аз да се удавя. Когато най-сетне проумях, че е безсмислено, се оставих на вълните да ме изхвърлят на брега. Сигурно съм останала да лежа на пясъка двестри минути бездиханна, почти в несвоят.

Някой ме побутна по рамото.

Още всичко ми беше в мъгла и не обърнах внимание, но някой настойчиво ме буташе и дърпаше, докато най-накрая опитах да се изправам. Погледнах нагоре. Беше едно момче на около седем-осем години.

- Мен ли търсеше във водата? - попита то.

В първия миг почти се оставих на желанието си да скоча и да го напляскам. Значи малкият негодник се беше забавлявал! И все пак...

- Ти къде изчезна? - изведнъж се изправих на крака, намерила достатъчно сили.

- Ами-и-и - момчето изглеждаше объркано, - ами... Там - и махна неопределено с ръка към морето. - Отидох навътре, не си ме забелязала сред вълните.

Възможно беше, но не много.

- Не те ли е страх, че ще се удавиш? - попитах отново.

То само се засмя. Такав безгрижен смях, че чак му завидах.

А теб не те ли е страх? - върна ми въпроса.

Следва

ЖЕЛАНИЕ

*Мило ми слънце, позлати ме
и аз ще запая.*

*Мила ми луна, посребри ме
и аз ще престана да грея.*

*Мили ми ветре, понеси песента ми
към слънцето и луната*

и след това покой дано намери душата.

ПОТОЧЕ

*Мъничко поточе в гората ромони,
търси своя път във мразовити нощи
и във знойни дни.*

*Първата вода земята я попива,
но с друга, изворна сълза
бързо то отново я залива.*

*Жителите горски скоро го откриха
и от чудната му сила те се изумиха.*

*Ручейчето горско камъка облиза
и пвейки си кротко, край него се изниза.*

*Бърза то, напиря, утолява жажди,
но неговата никога не спира -*

*с Океана да се слее,
своята крехка сила в него да прелее.*

*Зове го него Голямата вода -
още като изворче копнееше за таз съдба.*

*Туй е притчата, която зная
за копнежа на човешката душа
да се слее с Бога най-накрая.*

НАДЕЖДА

Зная - днес борбата е за хляб.

*Но в безхлебния си ден не се предавай,
не превивай врат!*

*Ден до пладне тялото със хляба ще живее,
ако гласът на щастие от живота
в душите онемее.*

*Опивай се от простичката радост, че си жив,
че гост желан си на този свят красив,
който Бог за нас е сътворил
и дивната му хубост пред очите ни разкрил.*

*Опивай се от сладката надежда,
че Бог с любов отгоре ни поглежда
и друг свят, още по-красив,
за нас при Себе Си подрежда.*

СВОБОДА

Вече тръгвам по нови пътеки.

*Приспивам спомените във душата,
от носталгия обзети.*

*Камъче колата ми обърна,
но сега ще мога слънцето да зърна
и на пролетния кън в сърцето
със усмивка да отвърна.*

*На старото оковите ще чуля.
С тях нищо друго няма да си купя.
От халките златни ще си кична обеци
стонът им във мене вечно да звучи,*

*за да ми напомня той,
че Свободата ще е жребий мой.
Така че вече Руми не ме зове,
Свобода ме наречете!*

ПРОЗРЕНИЕ

Всеки е посвоему велик

и търси своя образ в небесния светлик.

Всеки от нас е бог непроявен

и ще блесне в пълна сила

в някой хубав бъдещ ден.

Дълбоко в себе си всеки е красив

и като дете невинно топъл и игрив.

Душата ми за вас се моли.

Захвърлете всички роли,

дори и да сте гладни, голи,

вземете ум от дивните тополи -

със своето върше нагоре се стремете,

висши цели вий гонете.

Любов и Красота в душата поемете

и Бога вишни и цветето до себе разберете.

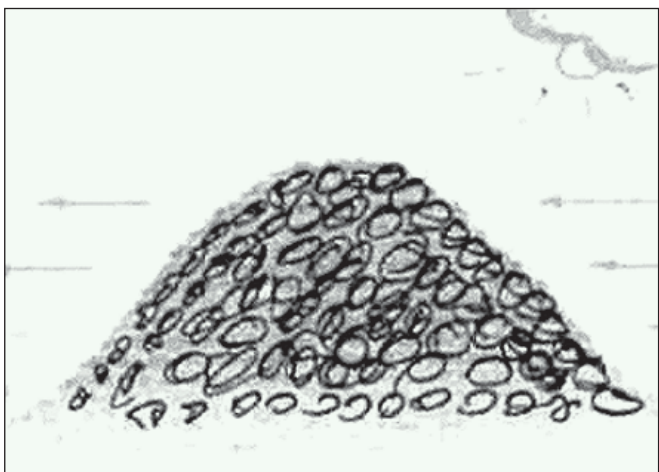
Древните архиви от хилядолетия крият имената на архитектурите, построили пирамидни комплекси по цялата земя. Едни проектирали и строили стъпаловидни пирамиди, други - правилни с гладки стени, трети - спираловидни, но при всички има един характерен детайл: до пирамидата се разполагал басейн, запълнен с вода. Някои пирамиди били обкръжени от водоеми и отстрани изглеждали като че ли са в средата на езеро. При посещението си в Египет през V в. пр.н.е. Херодот видял именно такава картина - по средата на езеро, изглеждащо с изкуствен произход, стояли две пирамиди "до кръста" във вода.

За какво е бил нужен на пирамидите басейн? По какъв начин там се появява вода, след като те са построени в сухи

ТАЙНИ НА ПИРАМИДИТЕ

купчината и се докосне до повърхността на хладните камъни, съдържащата се в него пара кондензира. Така се образуват капки вода. Процесът не се прекратява и през нощта.

Не случайно до пирамидите е имало басейни с вода. Една от многото им функции е като на каменните купчини - те също са способни да кондензират вода от въздуха, а много от тях вероятно са били предназначени точно за тази цел. Водата - това е живот! Истинската ѝ цена знаят тези, които изпитват нейния недостиг. Това се отнася и за египтяните, живеещи на края на пустинята Сахара.

Купчина, направена от камъни с различна големина и чакъл, способна да "изработва" вода от въздуха даже и в пустиня. Потокът от горещ въздух, който винаги съдържа водни пари, преминава през каменната купчина. Докосвайки се до камъните, парата се охлажда и кондензира и преминава от газообразно състояние в течено. Образоващите се капки се стичат и образуват воден поток. Каменната купчина е своеобразен вечен двигател за производството на вода. Подобни свойства има и пирамидата

местности? Кой е първият изобретател на пирамидата с басейн?

Да разгадаем една от тайните на пирамидите.

Добре е известно, че нагряването на камъните и на въздуха силно се различава. Въздухът се нагрява бързо от слънцето и бързо изстива след залез. Камъните се нагряват бавно и бавно изстиват. Това свойство повечето хора са го изпитали, когато са си почивали на каменист или пясъчен плаж. Горният слой на пясъка е толкова нагорещен, че гори кожата. Но ако се махне малко отгоре, слой под него е по-хладен, дори се чувства лека влага. Така е и в каменната купчина. Найгорните камъни се нагряват от слънцето, а основната маса вътре в купчината е с много пониска температура. Когато потокът от горещ въздух премине през

Ако прелетите над западния бряг на Нил в южна посока от Великите пирамиди, ще видите повече от осемдесет. Изследователите отдавна са обърнали внимание, че пирамидите са разположени именно на западния бряг, който първи посреща огненото дихание на Сахара. Опитвали са се да спрат пустинята. Отначало може би с горски защитен пояс, както правим ние, но не са успели. А след това са започнали да строят десетки пирамиди. Възможно е много от тях да са били предназначени да изработват вода от въздуха. Пирамиди-кондензатори... Те са стояли на пътя на горещия вятър като рядка ограда, която се поставя на полето преди зимата за снегозадържане с цел събиране на влага. Пирамидите давали вода, басейните били пълни с животоспасяващата течност.

Отдавна пирамидите и басейните не се поддържат. Може би е забравено тяхното предназначение? Или са се предали под напора на Сахара? Запазили са се малко пирамиди, повечето са полуразрушени, а от някои са останали само каменните басейни, засипани с пясък. Минали са хилядолетия, откакто хората са започнали да строят пирамиди от камък, за да предотвратят превръщането на земята в пустиня. Нима не е намерен друг начин? Не, не е. Всички познати методи дават временен ефект. С всяка изминала година пустинята завзема нови територии, голейки хората от обитаваните места. Какво пречи сега да се строят пирамиди там, където е нужна вода? Предназначението им е широко. Не е необходимо да са огромни. Достатъчна е височина до 12 метра. Строителният материал е достъпен. Той не гние, не се чупи, а водата, която се получава, е чиста.

Ако някога не го устроиш да строи каменна пирамида, може да работи и други конструкции на този принцип. Норвежецът Пер Коре Крумсвик например е предложил вариант на кула пирамида от стъкло и алуминий, която да се напълни с нарязана хартия. По мнението на изобретателя даже стари вестници могат да влязат в употреба.

Как работи тази пирамида? След залез слънце, когато температурите падат, страните на пирамидата се отварят, а хартията започва активно да поема влагата, съдържаща се във въздуха. На сутринта, когато слънцето изгрее, страните се затварят. Температурата в пирамидата достига почти 100°C и влагата се изпарява. Парата се издига към върха на пирамидата, където се кондензира и се превръща във вода. По тръба може да бъде отведена в резервоар. По мнението на изобретателя пирамида с височина 3,5 м може за денонощие да произведе 200-300 л вода. Ако пирамидата е висока 20 м, производителността ѝ се увеличава до 35 000 л. Такава пирамида може да се използват даже в Сахара, където влажността на въздуха често е не повече от 40%. Могат да работят десетилетия наред, но веднъж в годината хартията им трябва да им се сменя.

РИ

НА ЗИГЗАГ КЪМ МОРЕТО

Сергей ИНДЖОВ

София е зад гърба ни - нулирам километража и смело напред към морето по най-дългия път, който можах да измисля: Ботевград - Тетевен - Рибарица - Троян - Априлци - Етъра - Шипка - Перперикон - Ивайловград - Любимец - Малко Търново - Царево - Синеморец. Унесени в сладки приказки и мечти за морето, за малко да пропусна Ботевград. Тук е последната ми служебна задача и началото на истинската почивка. След срещата захвърлям надолу всички бумажки и деловия вид, изключвам мо-

към Етъра. Тук любезен англичанин ни показва главния вход, а възрастна, но пъргава госпожа побърза да ни вземе таксата за паркинг - все пак сме в Габрово. Това място е направено и поддържано с много любов към природата и България. Тя се усеща във всеки детайл, в калдъръмените дъбовци и резбованите дъбови колони, в шума на падащата вода и в скръцащото водно колело - навсякъде. От другата страна на Балкана сме привлечени от златния блясък на руската църква. Когато заставаме в центъра на купола пред входа, изведнъж духва лек вятър и отнася умората. Просторно, ведро и много приятно усещане на фона на белите брезички. Тук паркингът отново е безпронамерен. В реката, ми-

наваща през центъра на града, наистина ловят риба, както е на рекламните картички. Тук или идват много туристи, или никой не работи, защото сутрин в делничен ден всички кафенета са пълни. За разлика от музея в Орешака, където бяхме почти сами. Още по-самотно е в природонаучния музей в Черни Осъм. Там са препарирани животни от цялата страна, а заедно с тях и времето от социализма.

По сложния лабиринт на планинските пътища и с много питане се добирате до Габрово и - направо

тракийските гробници и затова продължаваме направо към Перперикон.

Чудесата започват, още щом стъпиш на това священо място. В коритото на чешмата в подножието на хълма мъж с великоколен планински загар почиства току-що изкопани от околните ниви фосили. Това са вкаменелите останки на морски обитатели (миди, рапани, корали, охлюви) от преди 35 милиона години. Бабите ги подритват, за да не пречат на тютюна. На фона на тези вкаменелости 8-те хиляди години човешко присъствие на хълма изглеждат като намигване - още едно намигване и може да заличи всяка следа от нас по тези места.

Върху свежичка информационна табела има кратка справка за годините и хората, минали през това място - Александър Македонски, разбрал, че ще покори индийците, римляните научили, че ще станат империя - всеки получавал своето просветление. Какво ли ще бъде моето, мълчливо се пита всеки и поема към храма. Пътеките нагоре са обсицирани с керамични парчета от крепостта. Предприемчиви местни търговци рисуват върху тях "първобитни" изображения на хора и животни и подходящо опаквани ги продават по цена според вашето облекло и кола. Отляво на пътеката стои на своя вековен пост голям камък с издялани стъпала.

Следва

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК "ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ"

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения;

с. Негован, общ. София (срещу карьерата)
тел. 0888 930 228; 02 996 22 11 (вечер)
e-mail: greenspring@dir.bg

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас. Молим ви за всякаква помощ. Изпращайте ни интересни материали. Ако сте професионално подготвени, включете се в нашия редакционен колектив, може и виртуално. Имаме нужда от професионалисти.

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата "Съмишленици" да заеме по-голяма част от вестника.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

От редакционния колектив

Сдружение "ЖИВ ДОМ"

Главен редактор
Атанас Панчев

Редакционен колектив:
Елена Радулова
Владимир Досев
Татяна Инджова
Пламен Петев
Пламен Панайотов
Величко Попадийски
Мария Стаева
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Хотев

Адрес на редакцията:
гр. София
ж.к. Дианабад
ул. Никола Габровски №1
хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
Екосдружение "ЖИВ ДОМ"
тел: 02 962 16 85
02 962 16 86
факс: 02 962 16 87

За кореспонденция:
София 1797
ж.к. Младост 1
бл.100, вх.4
Сдружение "ЖИВ ДОМ"

Банковата сметка на сдружението "ЖИВ ДОМ" е:
1026216502
Банков код 66 083 036
НВБ Банка Биохим

Издава
"Тотал-комерс 2001" ЕООД
e-mail: rodimение@yahoo.com